Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (десети разширен състав)

14 април 2021 година*

„Кохезионен фонд и ЕФРР — Член 139, параграф 6 от Регламент (ЕС) № 1303/2013 — Прилагане във времето на увеличен процент на съфинансиране, приет след представянето окончателното заявление за междинно плащане, но преди приемането на сметките — Оправдани правни очаквания — Задължение за мотивиране — Принцип на добра администрация“

По дело T-543/19,

Румъния, представлявана от E. Gane, A. Rotăreanu и M. Chicu,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, представлявана от за която се явяват A. Armenia, S. Pardo Quintillán и L. Mantl,

ответник,

с предмет искане на основание член 263 ДФЕС за частична отмяна на Решение C(2019) 4027 окончателен на Комисията от 23 май 2019 година относно приемането на отчетите и определяне на сумата, изискуема от Кохезионния фонд и Европейски фонд за регионално развитие (ЕФРР) за счетоводната 2017/2018 г. и за оперативна програма CCI 2014RO16M1OP001 „Големи инфраструктури“, при което е приложена ставка на съфинансиране за първа и втора приоритетни ос по тази оперативна програма 75 %, а не 85 %

ОБЩИЯТ СЪД (десети разширен състав),

състоящ се от: M. van der Woude, председател, A. Корнезов (докладчик), E. Buttigieg, K. Kowalik-Bańczyk и G. Hesse, съдии,

секретар: P. Cullen, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 18 септември 2020 г. г,

постанови настоящото

* Език на производството: румънски.

Решение

Обстоятелства по спора

1 С Решение за изпълнение C(2015) 4823 окончателен от 9 юли 2015 г. (наричано по-нататък „решението за изпълнение от 2015 г.“), прието на основание на член 29, параграф 4 и член 96, параграф 10 от изменения Регламент (ЕС) № 1303/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 17 декември 2013 година за определяне на общоприложими разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд, Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони и Европейския фонд за морско дело и рибарство и за определяне на общи разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд и Европейския фонд за морско дело и рибарство, и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1083/2006 на Съвета (ОВ L 347, 2013 г., стр. 320), Европейската комисия одобрява някои елементи на оперативна програма CCI 2014RO16M1OP001 „Голяма инфраструктура“ с оглед на подкрепа от Европейския фонд за регионално развитие (ЕФРР) и от Кохезионния фонд въз основа на целта относно инвестициите за растеж и работни места в Румъния за периода между 1 януари 2014 г. и 31 декември 2020 г. (наричана по-нататък „оперативната програма“).

2 В оперативната програма има осем приоритетни оси, първата от които е относно подобряването на мобилността посредством развитието на трансевропейската транспортна мрежа (RTE-T) и на метрото и е към Кохезионния фонд, а втората е относно развитието на система на мултимодален качествен, устойчив и ефективен транспорт и е към ЕФРР. В член 4, параграфи 1 и 2 от решението за изпълнение от 2015 г., във връзка с приложения I и II към същото решение, е определен максималният размер на подкрепата от страна на Кохезионния фонд и ЕФРР за периода, обхванат от оперативната програма. В член 4, параграф 3 от посоченото решение във връзка с приложение II към него се определя ставката на съфинансиране за двете посочени по-горе приоритетни оси в размер на 75 % и се уточнява, че тази ставка ще се прилага спрямо допустимите публични разходи.

3 На 6 юли 2018 г. в съответствие с член 135, параграф 2 от Регламент № 1303/2013 румънските органи предават на Комисията окончателното заявление за междинно плащане във връзка с оперативната програма за счетоводната 2017/2018 г.

4 На 9 октомври 2018 г. румънските органи подават заявление за изменение на оперативната програма, към което е приложена ревизирана оперативна програма.

5 С Решение за изпълнение C(2018) 8890 окончателен от 12 декември 2018 г. (наричано по-нататък „решението за изпълнение от 2018 г.“), прието на основание на член 96, параграф 10 от Регламент № 1303/2013, Комисията изменя няколко елемента на решението за изпълнение от 2015 г. Тя изменя по-специално приложение II към второто посочено решение, като увеличава ставката на съфинансиране за първата и втората приоритетна ос на оперативната програма на 85 %.

6 На среща на румънските органи и Комисията, проведена на 15 януари 2019 г., румънските органи искат за счетоводната година 2017/2018 за първата и втората приоритетна ос на оперативната програма да се приложи ставката на съфинансиране 85 %, както е определена в решението за изпълнение от 2018 г., вместо ставката на съфинансиране от 75 %, определена в решението за изпълнение от 2015 г. В отговор на това искане Комисията посочва, че насоките, съдържащи се в документа, озаглавен „Ръководство за държавите членки относно изготвянето, проверката и приемането на отчетите“, в редакцията, изготвена от Комисията на 3 декември

2018 г. (наричано по-нататък „Ръководството на Egesif“), не допускат за посочената счетоводна година прилагане на ставката на съфинансиране от 85 %, определена в решението за изпълнение от 2018 г.

7 На 15 февруари 2019 г. в съответствие с член 138, буква а) от Регламент № 1303/2013 румънските органи предават на Комисията отчета по оперативната програма за счетоводната 2017/2018 г. На 1 март 2019 г., след направено от Комисията искане за допълнителна информация, румънските органи предават на Комисията преработен вариант на отчета.

8 С писма от 8 март и от 13 май 2019 г. румънските органи отново искат от Комисията да приложи за счетоводната 2017/2018 г. ставката на съфинансиране от 85 % за първа и втора приоритетна ос от оперативната програма.

9 С писмо от 17 май 2019 г. Комисията потвърждава на румънските органи, че ставката на съфинансиране от 85 % за първа и втора приоритетна ос от оперативната програма не е приложима за счетоводната 2017/2018 г. Тя обяснява по-конкретно че в рамките на периода на програмиране 2014—2020 т. и в съответствие с Ръководството на Egesif, по силата на принципа на ежегодност на счетоводното отчитане всяко изменение на ставка на съфинансиране се прилага само за текущата и бъдещите счетоводни години.

10 С Решение C(2019) 4027 окончателен от 23 май 2019 г., съобщено на Румъния на 24 май 2019 г., Комисията, от една страна, в съответствие с член 139, параграфи 2 и 3 от Регламент № 1303/2013 приема отчета по оперативната програма за счетоводната 2017/2018 г., и от друга страна, в съответствие с член 139, параграф 6 от същия регламент въз основа на приетия отчет изчислява сумата, изискуема от Кохезионния фонд и от ЕФРР за посочената счетоводна година (наричано по-нататък „обжалваното решение“). От приложението към това решение се установява, че при изчисляването на тази сума Комисията прилага ставката на съфинансиране от 75 % за първа и втора приоритетна ос от оперативната програма, както е определена в решението за изпълнение от 2015 г.

Производство и искания на страните

11 На 30 юли 2019 г. Румъния подава в секретариата на Общия съд жалбата, предмет на настоящото производство.

12 На 18 октомври 2019 г. Комисията подава писмената защита в секретариата на Общия съд.

13 Репликата е депозирана в секретариата на Общия съд на 6 декември 2019 г. Дупликата е депозирана в секретариата на Общия съд на 21 януари 2020 г.

14 На 13 май 2020 г. в приложение на член 27, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд председателят на Общия съд разпределя делото на нов съдия докладчик.

15 С писмо от секретариата от 10 юни 2020 г., в рамките на процесуално-организационните действия по член 89 от Процедурния правилник, Общият съд отправя до страните писмени въпроси, на които те отговарят в определения срок.

16 Устните състезания и отговорите на страните на въпросите, зададени им устно от Общия съд, са изслушани в съдебното заседание от 18 септември 2020 г.

17 По същество Румъния моли Общия съд:

– да отмени частично обжалваното решение в частта, в която Комисията прилага ставка на съфинансиране от 75 %, а не от 85 %, за първа и втора приоритетна ос от оперативната програма,

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

18 Комисията моли Общия съд:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди Румъния да заплати съдебните разноски.

От правна страна

19 Румъния излага две основания в подкрепа на жалбата, първото е нарушение на член 120, параграф 3 и на член 139, параграф 6 от Регламент № 1303/2013 и на принципа на защита на оправданите правни очаквания, а второто — нарушение на предвиденото в член 296, втора алинея ДФЕС задължение за мотивиране и на принципа на добра администрация.

По първото основание — нарушение на член 120, параграф 3 и член 139, параграф 6 от Регламент № 1303/2013 и на принципа на защита на оправданите правни очаквания

20 Първото основание има две части — първата е нарушение на член 120, параграф 3 и на член 139, параграф 6 от Регламент № 1303/2013, а втората е нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания.

По първата част — нарушение на член 120, параграф 3 и на член 139, параграф 6 от Регламент № 1303/2013

21 Румъния изтъква по същество, че прилагането в обжалваното решение на ставката на съфинансиране от 75 % за първа и втора приоритетна ос от оперативната програма, както е определена в Решението за изпълнение от 2015 г., вместо ставката на съфинансиране от 85 %, определена в решението за изпълнение от 2018 г., противоречи на член 120, параграф 3 и на член 139, параграф 6 от Регламент № 1303/2013. Според тази държава членка, в съответствие с член 139, параграф 6, буква а) от Регламент № 1303/2013, ставката на съфинансиране, приложима за изчисляване на сумата, изискуема от Кохезионния фонд и от ЕФРР за конкретна счетоводна година, е ставката, която е в сила към момента на приемането от Комисията на отчетите за тази счетоводна година, а не ставката, която е в сила към датата на представянето от съответната държава членка на окончателното заявление за междинно плащане, съответстващо на тази счетоводна година, както приема Комисията в обжалваното решение. Поради това в настоящия случай, тъй като отчетът по оперативната програма за счетоводната 2017/2018 г. е приет на 23 май 2019 г., е трябвало да се приложи ставката на съфинансиране от 85 % за първа и втора приоритетна ос от оперативната програма, тъй като тази ставка е въведена на 12 декември 2018 г. с решението за изпълнение от 2018 г.

22 Комисията оспорва доводите на Румъния.

23 В началото следва да се отбележи, че съгласно член 30, параграфи 1 и 2 и член 96, параграф 10 от Регламент № 1303/2013 ставката на съфинансиране, първоначално определена с решение на Комисията, с което се одобрява оперативна програма, впоследствие може да се измени. В

случая в приложение на тези разпоредби с решението за изпълнение от 2018 г. ставката на съфинансиране за първа и втора приоритетна ос от оперативната програма е увеличена от 75 % на 85 %.

24 Следва да се отбележи освен това, че в Регламент № 1303/2013 няма никаква конкретна разпоредба, която да урежда прилагането във времето на изменение на ставката на съфинансиране.

25 По-конкретно, в член 139, параграф 6 от Регламент № 1303/2013, въз основа на който е прието обжалваното решение, се предвижда само че ставката на съфинансиране за всеки приоритет се прилага по отношение на сумите в отчетите, посочени в член 137, параграф 1, буква а) от същия регламент, без да се уточнява коя е приложимата ставка на съфинансиране, когато същата е била изменена след представянето на окончателното заявление за междинно плащане, но преди приемането на сметките, съответстващи на определена счетоводна година.

26 Освен това в решението за изпълнение от 2018 г. не се уточнява дали изменението на ставката на съфинансиране за първа и втора приоритетна ос от оперативната програма е приложимо за счетоводната 2017/2018 т., или е било приложимо само за текущата счетоводна година към датата на приемане на посоченото решение и следващите счетоводни години.

27 Във връзка с това следва да се отбележи, че съгласно член 2, точка 29 от Регламент № 1303/2013, за целите на четвърта част от този регламент „счетоводна година“ означава по-специално периодът от 1 юли на една година до 30 юни на следващата година. В случая счетоводната година тече от 1 юли 2017 г. до 30 юни 2018 г. и следователно вече е била приключила към датата на приемане на решението за изпълнение от 2018 г.

28 При тези обстоятелства, за да се определи коя е приложимата ставка на съфинансиране по смисъла на член 139, параграф 6 от Регламент № 1303/2013, при изменение на тази ставка, осъществено след представяне на окончателното заявление за междинно плащане, но преди приемането на отчета, следва да се вземе предвид текстът на тази разпоредба, нейният контекст и целите на правната уредба, от която тя е част (вж. в този смисъл решение от 22 януари 2020 г., Ursa Major Services, C-814/18, EU:C:2020:27, т. 49 и цитираната съдебна практика).

29 На първо място, що се отнася до текста на член 139, параграф 6 от Регламент № 1303/2013, той има следното съдържание:

„Въз основа на приетите отчети Комисията изчислява сумата, изискуема от [ЕФРР, Европейския социален фонд, от Кохезионния фонд] и от [Европейски фонд за морско дело и рибарство (ЕФМДР)] за счетоводната година, и последващите корекции по отношение на плащанията за държавата членка. Комисията взема под внимание:

а) сумите в отчетите, посочени в член 137, параграф 1, буква а), към които се прилага ставката на съфинансиране за всеки приоритет;

б) общия размер на плащанията, направени от Комисията през съответната счетоводна година, състоящ се от:
   i) размера на междинните плащания, направени от Комисията в съответствие с член 130, параграф 1 и член 24; както и
   ii) размера на годишното предварително финансиране, платено съгласно член 134, параграф 2“.

30 Както беше отбелязано в точка 25 по-горе, в член 139, параграф 6 от Регламент № 1303/2013 няма никакво уточнение относно прилагането във времето на изменение на ставката на съфинансиране, осъществено след окончателното заявление за междинно плащане във връзка с дадена счетоводна година, но преди приемането на отчета за тази година. От текста на тази разпоредба обаче се установява, че Комисията изчислява сумата, изискуема от Кохезионния фонд и от ЕФРР за съответната „счетоводна година“. Освен това елементите, които трябва да се вземат предвид от Комисията при това изчисляване, посочени в първата част от точка а), както и в точка б) от посочената разпоредба, също са свързани със счетоводната година, за която се отнасят приетите отчети.

31 Всъщност, от една страна, според член 139, параграф 6, буква а) от Регламент № 1303/2013 Комисията взема под внимание „сумите в отчетите, посочени в член 137, параграф 1, буква а)“ от този регламент. Последната посочена разпоредба определя тези суми като „общия размер на допустимите разходи, записани в счетоводните системи на сертифициращия орган, включени в исканията за [междинно] плащане, подадени до Комисията в съответствие с член 131 и член 135, параграф 2 до 31 юли след края на счетоводната година“.

32 От друга страна, според член 139, параграф 6, буква б) от Регламент № 1303/2013 Комисията взема под внимание „общия размер на плащанията, направени от [нея] през съответната счетоводна година“, включително именно „размера на междинните плащания, направени от Комисията в съответствие с член 130, параграф 1 и член 24 [от този регламент]“.

33 По този начин текстът на член 139, параграф 6 от Регламент № 1303/2013 указва, че елементите, които трябва да се вземат предвид за изчисляване на изискуемите от Кохезионния фонд и от ЕФРР суми, се отнасят за съответната счетоводна година.

34 На второ място, когато става въпрос за контекста, в който се вписва член 139, параграф 6 от Регламент № 1303/2013, първо следва да се отбележи, че едно от главните изменения, въведени с този регламент, се състои в създаването на нова система за споделено управление на европейските структурни и инвестиционни фондове, основана на принципа на ежегодност на счетоводното отчитане. Този принцип се състои в наличието на годишен цикъл за деклариране и контрола на разходите, чийто единствен референтен период е счетоводната година. Обратно, при действието на регламента, който е в сила преди това, а именно Регламент (ЕО) № 1083/2006 на Съвета от 11 юли 2006 година за определяне на общи разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд и Кохезионния фонд и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1260/1999 (ОВ L 210, 2006 г., стр. 25; Специално издание на български език 2007 г., глава 14, том 2, стр. 64), приложим за периода на програмиране 2007—2013 г., референтният период е многогодишен — седем години.

35 Второ, следва да се отбележи, че в съответствие с принципа на ежегодност на счетоводното отчитане, предвидените в Регламент № 1303/2013 процедури, които се отнасят както до финансовото управление на разходите, поети от Кохезионния фонд и от ЕФРР (вж. втора част, дял IX, глава I и четвърта част, дял II, глава I от посочения регламент), така и до изготвянето, проверката и приемането на отчетите (вж. втора част, дял IX, глава II и четвъртата част, дял II, глава II от посочения регламент) са свързани с понятието за счетоводна година.

36 Трето, така, когато става въпрос за процедурата относно финансовото управление на разходите поети от Кохезионния фонд и от ЕФРР, член 135, параграф 1 от Регламент № 1303/2013 предвижда, че сертифициращият орган на съответната държава членка представя редовно заявление за междинно плащане в съответствие с член 131, параграф 1 от този регламент, обхващащо сумите, вписани в неговата счетоводна система „през счетоводната година“. Съгласно член 135, параграф 2 от посочения регламент, този сертифициращ орган предава

окончателното заявление за междинно плащане „до 31 юли след края на предходната счетоводна година“ и във всеки случай „преди първото заявление за междинно плащане за следващата счетоводна година“.

37 В това отношение следва да се отбележи, че представеното от съответната държава членка на Комисията окончателно заявление за междинно плащане за дадена счетоводна година се осъществява след края на тази счетоводна година и представлява основата за изготвянето на отчета и за изчисляване на изискуемите от Кохезионния фонд и от ЕФРР суми, в съответствие с член 139, параграф 6 от Регламент № 1303/2013. Всъщност окончателното заявление за междинно плащане е основата за определяне както на допустимите разходи, взети под внимание от Комисията по силата на член 139, параграф 6, буква а) от посочения регламент, така и общата сума на междинните плащания, взети под внимание от Комисията по силата на буква б) от посочения параграф 6.

38 Така, от една страна, член 139, параграф 6, буква а) от Регламент № 1303/2013 препраща към член 137, параграф 1, буква а) от този регламент, който на свой ред препраща към член 131 и член 135, параграф 2 от него. Както уточнява Комисията, от член 131, параграф 1 от Регламент № 1303/2013 следва, че окончателното заявление за междинно плащане конкретизира общия размер на допустимите разходи, записан в счетоводната система на сертифициращия орган през съответната счетоводна година и представени за плащане в рамките на тази година. С това заявление приключва декларирането на допустимите разходи, съответстващи на съответната счетоводна година, тъй като след представянето му съответната държава членка вече не може да представя допустими разходи за плащане за тази счетоводна година. Колкото до член 135, параграф 2 от посочения регламент, той указва срока за представяне на окончателното заявление за междинно плащане, а именно най-късно до 31 юли след края на предишната счетоводна година.

39 Разглеждането на член 139, параграф 6, буква а) от Регламент № 1303/2013 във връзка с член 137, параграф 1, буква а) и член 135, параграф 2 от посочения регламент, които препращат последователно един към друг, показва по този начин, че допустимите разходи, взети под внимание от Комисията при изчисляване на изискуемите от Кохезионния фонд и от ЕФРР суми, са тези, вписани в счетоводната система на сертифициращия орган през съответната счетоводна година и представени в последното окончателното заявление за междинно плащане. Допустимите разходи и ставката на съфинансиране, която се прилага за тези разходи, са два неразривно свързани елемента, въз основа на които се изчисляват изискуемите от Кохезионния фонд и от ЕФРР суми. Така, тъй като всички допустими разходи свързани с дадена счетоводна година се определят в моментна на окончателното заявление за междинно плащане за тази счетоводна година, изглежда логично с оглед на структурата на Регламент № 1303/2013 определянето на приложимата за тези разходи ставка на съфинансиране да следва същата логика, така че тази ставка да бъде ставката, която е била в сила най-късно към момента на подаването на окончателното заявление за междинно плащане.

40 От друга страна, съгласно член 139, параграф 6, буква б) от Регламент № 1303/2013, когато изчислява изискуемите от Кохезионния фонд и от ЕФРР суми, Комисията взема под внимание и общия размер на направените от нея плащания „през съответната счетоводна година“, който включва по-специално общия размер на междинните плащания, направени от нея в съответствие с член 130, параграф 1 от посочения регламент. Съгласно последната посочена разпоредба Комисията възстановява като междинни плащания 90 % от сумата, която се получава при прилагане на ставката на съфинансиране за всеки приоритет, определена в решението за приемане на оперативната програма, към допустимите разходи за приоритета, включени в заявлението за плащане.

41 По този начин последната посочена разпоредба потвърждава неразривната връзка между допустимите разходи в заявленията за междинно плащане и приложимата за тях ставка на съфинансиране. По-конкретно, не се спори, че във всяко от тези заявления за плащане се взема под внимание общата сума на допустимите разходи, вписани в счетоводната система на сертифициращия орган, до това заявление, и че междинното плащане, което трябва да се осъществи за съответното заявление, съответства на разликата между общата сума на допустимите разходи, вписани в счетоводната система до подаването на това заявление, по отношение на което се прилага ставката на съфинансиране, която е в сила в този момент, от една страна, и от друга страна, направените вече междинни плащания. Това предполага, и Румъния не го оспорва, евентуалното изменение на ставката на съфинансиране, осъществено до датата на подаване на окончателното заявление за междинно плащане за дадена счетоводна година, да бъде взето предвид за тази година и да се прилага за всички допустими разходи, направени през тази година. Така окончателното заявление за междинно плащане консолидира както общия размер на допустимите разходи за съответната счетоводна година, така и приложимата по отношение на всички тези разходи ставка на съфинансиране.

42 Четвърто, що се отнася до процедурата относно изготвянето, проверката и приемането на отчетите, в съображение 118 от Регламент № 1303/2013 се уточнява, че в рамките на периода на програмиране 2014—2020 г., отчетите по оперативните програми се проверяват и приемат „всяка година“.

43 За целта на първо време в съответствие с член 138 от Регламент № 1303/2013, във връзка с член 63, параграфи 5 и 7 от Регламент (ЕС, Евратом) 2018/1046 на Европейския парламент и на Съвета от 18 юли 2018 година за финансовите правила, приложими за общия бюджет на Съюза, за изменение на регламенти (ЕС) № 1296/2013, (ЕС) № 1301/2013, (ЕС) № 1303/2013, (ЕС) № 1304/2013, (ЕС) № 1309/2013, (ЕС) № 1316/2013, (ЕС) № 223/2014 и (ЕС) № 283/2014 и на Решение № 541/2014/ЕС и за отмяна на Регламент (ЕС, Евратом) № 966/2012 (ОВ L 193, 2018 г., стр. 1), съответната държава членка трябва да представи на Комисията отчетите за оперативна програма за дадена счетоводна година най-късно до 15 февруари следващата година.

44 Представените от съответната държава членка отчети трябва да включват данните, изброени в член 137, параграф 1 от Регламент № 1303/2013, които са свързани със съответната счетоводна година. Всъщност според тази разпоредба посочените отчети, които се представят на Комисията за всяка оперативна програма, „обхващат счетоводната година“ и включват на нивото на всеки приоритет и, ако е приложимо, фонд и категория региони общият размер на допустимите разходи, записани в счетоводните системи на сертифициращия орган, включени в исканията за плащане, подадени до Комисията в съответствие с член 131 и с член 135, параграф 2 от посочения регламент, „до 31 юли след края на счетоводната година“.

45 Освен това отчетите трябва да се представят на Комисията заедно със списък на допълнителните документи, изброени в член 138 от Регламент № 1303/2013, които се отнасят също до предходната счетоводна година.

46 На второ място, според член 139, параграфи 1 и 3 от Регламент № 1303/2013 във връзка с член 84 от този регламент, Комисията трябва да провери представените от съответната държава документи и да приеме представените от нея отчети, когато може да стигне до заключението, че те са пълни, точни и верни „най-късно до 31 май на годината, следваща края на счетоводната година“.

47 Въз основа на така приетите отчети Комисията изчислява сумата, изискуема от Кохезионния фонд и от ЕФРР за съответната „счетоводна година“ и последващите корекции по отношение на плащанията за държавата членка в съответствие с член 139, параграф 6 от Регламент № 1303/2013.

48 От изложеното по-горе следва, че структурата на Регламент № 1303/2013, а следователно и нормативният контекст, в който се вписва член 139, параграф 6 от него, се основава на принципа на ежегодност на счетоводното отчитане, що се отнася както до финансовото управление на разходите, които се поемат от Кохезионния фонд и от ЕФРР, така и до изготвянето, разглеждането и приемането на отчетите, и че окончателното заявление за междинно плащане във връзка с дадена счетоводна година има особено значение в това отношение, тъй като то конкретизира общия размер на допустимите разходи, които се отнасят за тази счетоводна година, по отношение на които трябва да се приложи ставката на съфинансиране, в сила в този момент.

49 На трето място, що се касае до целите на Регламент № 1303/2013, от съображение 10 от него се установява, че този регламент цели по-конкретно, съгласно член 317 ДФЕС и в контекста на споделеното управление да бъдат уточнени условията, които позволяват на Комисията да упражнява отговорностите си за изпълнение на общия бюджет на Европейския съюз, както и да бъдат изяснени отговорностите за съдействие с държавите членки. Тези условия следва да позволят на Комисията да получи гаранции, че държавите членки използват европейските структурни и инвестиционни фондове законосъобразно и без нередности и в съответствие с принципа на доброто финансово управление по смисъла на Регламент (ЕС, Евратом) № 966/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2012 година относно финансовите правила, приложими за общия бюджет на Съюза и за отмяна на Регламент (ЕО, Евратом) № 1605/2002 на Съвета (ОВ L 298, 2012 г., стр. 1), като Регламент № 966/2012 е отменен и заменен с Регламент 2018/1046.

50 Принципът на добро финансово управление изисква по-специално европейските структурни и инвестиционни фондове да се използват от държавите членки в съответствие с правните принципи и изисквания в основата на секторната правна уредба на Съюза. В случая, както беше отбелязано по-горе в точка 48, един от ръководните принципи, които формират самата структура на Регламент № 1303/2013, е принципът на ежегодност на счетоводното отчитане. Законодателят на Съюза е счел, че доброто финансово управление на европейските структурни и инвестиционни фондове ще бъде по-добре гарантирано въз основа на задължението за държавите членки и за Комисията съответно да представят и да приемат отчетите по оперативните програми на годишна основа. Да се прилага по отношение на разходите, направени през една счетоводна година и вписани в счетоводната система, ставка на съфинансиране, приета след окончателното заявление за междинно плащане, която следователно не е била в сила нито през съответната счетоводна година, нито към датата на окончателното заявление за междинно плащане, би означавало по същество да не се спази принципът на ежегодност на счетоводното отчитане.

51 Поради това от буквалното, систематичното и телеологичното тълкуване на Регламент № 1303/2013 следва, че ставката на съфинансиране, приложима за изчисляването на сумата изискуема от Кохезионния фонд и от ЕФРР за дадена счетоводна година, в съответствие с член 139, параграф 6, буква а) от Регламент № 1303/2013, е ставката, която е в сила към датата на подаването от съответната държава членка на окончателното заявление за междинно плащане съответстващо на същата счетоводна година.

52 Този извод не се оспорва от изложените от Румъния доводи в подкрепа на становището, че приложимата ставка на съфинансиране по смисъла на член 139, параграф 6, буква а) от Регламент № 1303/2013 е ставката в сила в момента на приемането на отчетите.

53 Първо, Румъния не би могла да използва като аргумент факта, че според член 139, параграф 6 от Регламент № 1303/2013 изискуемата от Кохезионния фонд и от ЕФРР сума се изчислява „[в]ъз основа на приетите отчети“.

54 Всъщност при липсата в текста на член 139, параграф 6 от Регламент № 1303/2013 на прецизност относно приложимата ставка на съфинансиране, когато тя е променена след представянето на окончателното заявление за междинно плащане, но преди приемането на отчета, съответстващ на дадена счетоводна година, фактът, че изискуемата от Кохезионния фонд и от ЕФРР сума се изчислява едва след приемането на отчета, не означава, че приложимата ставка трябва да бъде ставката в сила в момента на това приемане.

55 Второ, доводът на Румъния, че датата на подаване на окончателното заявление за междинно плащане е „алеаторен“ референтен момент, не може да не се отхвърли по изложените по-горе в точки 37—40съображения.

56 Следва все пак да се добави, че Румъния посочва с основание, че има интервал най-много от един месец между датата на края на счетоводната година (30 юни от една година) и датата на подаване на окончателното заявление за междинно плащане (най-късно 31 юли същата година). Този интервал обаче не означава, че вземането предвид на датата на подаване на окончателното заявление за междинно плащане за целите на определянето на приложимата ставка на съфинансиране е несъвместимо с принципа на ежегодност на счетоводното отчитане. Всъщност този интервал, ограничен до един месец максимум, се обяснява със съображения от административен и технически характер, тъй като сертифициращите органи очевидно имат нужда от известно време след края на счетоводната година, за да съберат и проверят последните данни относно тази година и за да подготвят това заявление. За целта законодателят на Съюза е счел за необходимо да даде на тези органи един допълнителен месец за представянето на окончателното заявление за междинно плащане, след края на счетоводната година.

57 Трето, Румъния изтъква, че разпоредбите от Регламент № 1303/2013 относно окончателното заявление за междинно плащане, от една страна, и член 139 от този регламент, от друга страна, са в различни глави от този регламент и имат различни цели, тъй като първите спадат към междинен процедурен етап, който има временен характер, а вторият спада към окончателен процедурен етап, за който са провидени процедурни гаранции. Така процедурите относно дадена счетоводна година не приключват до момента на приемането на отчетите и изчисляването на изискуемите от Кохезионния фонд и от ЕФРР суми.

58 Във връзка с това следва да се отбележи, както с основание подчертава Румъния, че процедурата по изготвянето, разглеждането и приемането на отчета за дадена счетоводна година е от основно значение за целите на изчисляването на изискуемите от Кохезионния фонд и от ЕФРР суми. Всъщност тази процедура позволява на Комисията да провери изчерпателността, точността и истинността на представения от съответната държава членка отчет. Също след приемането на отчетите Комисията пристъпва към уравняване на съответното годишно предварително финансиране и към плащането на евентуалните допълнителни суми в съответствие с член 139, параграф 7 от Регламент № 1303/2013.

59 При все това, независимо че е важен, етапът от процедурата, за който става въпрос, цели само да се осъществи проверка ex post на разходите, включени от съответната държава членка в заявленията ѝ за междинно плащане относно дадена счетоводна година. Всъщност през този етап на процедурата Комисията и съответната държава членка по принцип не могат да добавят към отчетите, които трябва да бъдат приети, нови елементи, възникнали след приключването на съответната счетоводна година. Следователно става въпрос за процедурен етап за проверка на данните относно периода, обхванат от съответната счетоводна година, и възпроизведени в окончателното заявление за междинно плащане. Поради това този етап има формален характер и следователно по принцип не може да доведе до осчетоводяване на разходи, направени след съответната счетоводна година.

60 Впрочем по тази причина, както беше посочено по-горе в точка 39, член 139, параграф 6, буква а) от Регламент № 1303/2013, във връзка с член 137, параграф1, буква а) и член 135, параграф 2 от посочения регламент, които препращат последователно едни към други, посочва, че допустимите разходи, взети под внимание от Комисията при изчисляването на изискуемите от Кохезионния фонд и от ЕФРР суми, са разходите, записани в счетоводната система на сертифициращия орган през съответната счетоводна година и представени в окончателното заявление за междинно плащане. Ставката на съфинансиране, която се прилага по отношение на тези разходи, би трябвало да следва същата логика при липсата на каквото и да е друго уточнение в това отношение от законодателя на Съюза.

61 От друга страна, този извод е в съответствие с принципа на забрана на прилагането на правните актове с обратна сила. В това отношение следва да се припомни, че според постоянната съдебна практика материалноправните норми обикновено се тълкуват в смисъл, че се отнасят до заварени при влизането им в сила положения само доколкото от формулировката, предназначението или структурата им ясно личи, че трябва да имат такова правно действие (вж. решение от 7 ноември 2018 г., O'Brien, C-432/17, EU:C:2018:879, т. 26 и цитираната съдебна практика).

62 Така новата правна норма се прилага от момента на влизане в сила на акта, с който тя се въвежда, и макар тя да не се прилага към правните положения, възникнали и окончателно установени преди това влизане в сила, новата правна норма се прилага незабавно спрямо бъдещите последици на положение, възникнало при действието на стария закон, както и спрямо новите правни положения. По същия начин и без да се засяга принципът на забрана на прилагането на правните актове с обратна сила, изключения са възможни единствено ако новата правна норма е придружена от особени разпоредби, които определят изрично условията за прилагането ѝ във времето (вж. решение от 7 ноември 2018 г., O'Brien, C-432/17, EU:C:2018:879, т. 27 и цитираната съдебна практика).

63 В настоящия случай, както беше отбелязано по-горе в точки 24—26, нито в решението за изпълнение от 2018 г. нито в Регламент № 1303/2013 има специална разпоредба, която да определя условията за прилагане във времето на изменение на ставката на съфинансиране, така както е въведена с решението за изпълнение от 2018 г.

64 Следователно от цитираната по-горе в точка 62 съдебна практика следва, че нормата, определяща нова ставка на съфинансиране, която е материалноправна норма, тъй като определя сумата изискуема от Кохезионния фонд и от ЕФРР, се прилага, считано от влизането в сила на акта, който я въвежда, тоест датата на приемане на решението за изпълнение от 2018 г., 12 декември 2018 г., като следва да се уточни, че то не се прилага спрямо правни положения, възникнали и окончателно установени преди тази дата.

65 В този момент обаче правното положение на Румъния, що се отнася до направените през счетоводната 2017/2018 г. разходи, вече е окончателно установено по смисъла на цитираната по-горе в точка 62 съдебна практика. Всъщност, тъй като посочената счетоводна година е приключила на 30 юни 2018 г. и окончателното заявление за междинно плащане е било предадено на 6 юли 2018 г., всички допустими разходи за тази счетоводна година са били окончателно записани и представени за плащане. Да се приеме становището на Румъния, би означавало така по отношение на вече направените, записани и представени за плащане разходи да се приложи с обратно действие ставка на съфинансиране, приета по-късно и поради това приложима за следващата счетоводна година.

66 Четвърто, доводът, който Румъния извежда от член 137, параграф 2 от Регламент № 1303/2013, не може да се възприеме. Според тази разпоредба държава членка може да изключи от отчетите разходи, включени преди това в заявление за междинно плащане за счетоводната година, поради текуща оценка на законосъобразността и редовността на тези разходи. При такова положение

според посочената разпоредба цялата сума на тези разходи или част от тях, която е преценена като законосъобразна и редовна, може да бъде включена в заявление за междинно плащане за следващи счетоводни години.

67 Възможността да се изключат от отчетите разходи, които вече са фигурирали в заявление за междинно плащане, тъй като тяхната законосъобразност и тяхната редовност са подложени на текуща оценка, е съгласувана със самата цел на процедурата относно изготвянето, разглеждането и приемането на отчетите, която, както беше отбелязано по-горе в точка 58, цели точно да се провери изчерпателността, точността и истинността на разходите, включени от съответната държава членка в заявленията ѝ за междинно плащане. Възможността, изключителна, за сертифициращия орган да включи такива разходи в заявление за междинно плащане за следваща счетоводна година, позволява на държавата членка да получи възстановяване във връзка с тези разходи, след като се установи, че те са законосъобразни и редовни.

68 Тази възможност обаче не може да постави под въпрос извода, че в окончателното заявление за междинно плащане за дадена счетоводна година се конкретизира общият размер на допустимите разходи, записани в счетоводната система на сертифициращия орган през съответната счетоводна година и представени за плащане в рамките на тази счетоводна година, посочена в член 139, параграф 6, буква а) от Регламент № 1303/2013. Всъщност, дори ако в съответствие с член 137, параграф 2 от този регламент при съмнение относно тяхната законосъобразност и редовност разходи, включени в заявление за междинно плащане за дадена счетоводна година, първо са изключени от отчета за тази счетоводна година и впоследствие са включени в заявление за междинно плащане за следваща счетоводна година, окончателното заявление за междинно плащане, съответстващо на тази следваща счетоводна година, продължава да отразява общия размер на допустимите разходи, които са били представени за плащане през тази счетоводна година.

69 Поради същите причини фактът, че съгласно член 135, параграф 1 от Регламент № 1303/2013, когато счита за необходимо, сертифициращият орган може да включи разходи, записани в неговата счетоводна система през дадена счетоводна година, не в заявление за междинно плащане за тази счетоводна година, а в заявление за междинно плащане за следваща счетоводна година, също не може да постави под въпрос извода, че референтният момент за определянето на приложимата съгласно член 139, параграф 6, буква а) от Регламент № 1303/2013 ставка на съфинансиране, е датата на подаването на окончателното заявление за междинно плащане.

70 Пето, Румъния с основание подчертава, че Ръководството на Egesif, точка 8.1 от което гласи, че „[в]ъз основа на приетите отчети изискуемата от фондовете сума […] се изчислява, като се прилага ставката на съфинансиране, в сила на датата на представяне на окончателното заявление за междинно плащане“, няма задължителна сила. Този довод обаче трябва да се отхвърли по същество. Всъщност изводът, че приложимата по силата на член 139, параграф 6, буква а) от Регламент № 1303/2013 ставка на съфинансиране е тази, която е в сила към датата на представяне на окончателното заявление за междинно плащане, произтича от буквално, систематично и телеологическо тълкуване на посочения регламент, а не от дадените от Комисията в Ръководството на Egesif насоки, които в действителност не са задължителни нито за съда на Съюза, нито за държавите членки.

71 Шесто, тъй като Румъния твърди, че е налице нарушение и на член 120, параграф 3 от Регламент № 1303/2013, трябва да се отбележи, че тази разпоредба само установява максималните стойности на ставката на съфинансиране за оперативните програми, спадащи към целта „Инвестиции за растеж и работни места“. Не се спори обаче, че приложената в случая ставка на съфинансиране не превишава предвидените в тази разпоредба максимални стойности.

72 От това следва, че първата част от първото основание трябва да се отхвърли по същество.

По втората част — нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания

73 Румъния изтъква по същество, че ясните разпоредби на решението за изпълнение от 2018 г., за определяне на ставката на съфинансиране за първа и втора приоритетна ос от оперативната програма на 85 %, без да се прави разграничение между счетоводните години, от една страна, и липсата на конкретна разпоредба в Регламент № 1303/2013, която да подкрепя становището на Комисията, от друга страна, са предизвикали у Румъния оправдани очаквания относно прилагането на ставката на съфинансиране от 85 % за посочените приоритетни оси на оперативната програма при изчисляването на изискуемите от Кохезионния фонд и от ЕФРР суми за счетоводната 2017/2018 г. Поради това прилагането в обжалваното решение на ставката на съфинансиране от 75 %, определена в решението за изпълнение от 2015 г., за тази счетоводна година противоречало на принципа на защита на оправданите правни очаквания.

74 Комисията оспорва доводите на Румъния.

75 Според постоянната съдебна практика правото на позоваване на принципа на защита на оправданите правни очаквания предполага наличието на три условия. Първо, администрацията трябва да е предоставила на заинтересованото лице конкретни, безусловни и непротиворечиви уверения, произтичащи от оправомощени и достоверни източници. Второ, тези уверения трябва да са такива, че да могат да породят оправдано очакване в съзнанието на този, до когото са адресирани. Трето, дадените уверения трябва да бъдат съобразени с приложимите норми (вж. решение от 19 декември 2019 г., Probelte/Комисия, T-67/18, EU:T:2019:873, т. 109 и цитираната съдебна практика).

76 Следва да се отбележи, че в настоящия случай Комисията не е предоставила на Румъния конкретни, безусловни и непротиворечиви уверения, че ставката на съфинансиране от 85 % за първа и втора приоритетна ос от оперативната програма, определена в решението за изпълнение от 2018 г., ще се прилага при изчисляването на изискуемите от Кохезионния фонд и от ЕФРР суми за счетоводната 2017/2018 г.

77 Всъщност, първо, нищо в решението за изпълнение от 2018 г. не показва, че за счетоводната 2017/2018 г. ще се прилага ставката на съфинансиране от 85 %. Както беше посочено по-горе в точка 26, в споменатото решение няма указания за прилагането във времето на ставката на съфинансиране. Този факт не би могъл да представлява конкретно, безусловно и непротиворечиво уверение от страна на Комисията, че посочената ставка ще се прилага за тази счетоводна година.

78 Второ, Румъния не би могла да се позовава на някакви оправдани правни очаквания относно прилагането на ставката на съфинансиране от 85 % за счетоводната 2017/2018 т., тъй като в точка 8.1 от Ръководството на Egesif ясно се посочва, че изискуемите от Кохезионния фонд и от ЕФРР суми се изчисляват, като се прилага ставката на съфинансиране, в сила към датата на представяне на окончателното заявление за междинно плащане. Следва да се отбележи, че първият вариант на посоченото ръководство, в точка 8.1 от което вече се съдържа това уточнение относно приложимата ставка на съфинансиране, е изготвен и доведен до знанието на държавите членки още от 2016 г., следователно преди приемането на обжалваното решение. Макар, както беше подчертано по-горе в точка 70, споменатото ръководство да не е задължително нито за съда на Съюза, нито за държавите членки, в него обаче се посочва становището на Комисията, така че то може да бъде взето предвид, за да се определи дали съответната държава членка е могла да има оправдани очаквания относно подхода, който е могла да очаква от страна на Комисията.

79 Трето, с писмо от 17 май 2019 г. (вж. т. 9 по-горе) Комисията изрично отказва да приложи за счетоводната 2017/2018 г. ставката на съфинансиране от 85 % за първа и втора приоритетна ос на оперативната програма, като препраща към точка 8.1 от Ръководството на Egesif.

80 Четвърто, Румъния се позовава на решение от 20 октомври 2016 г., Чешка република/Комисия (T-141/15, непубликувано, EU:T:2016:621, т. 97), в което Общият съд посочва, че липсата на реакция от страна на Комисията в определен срок не е равнозначна на решение на Комисията и не може да бъде „конкретно“ уверение по смисъла на съдебната практика. Според Румъния по силата на тълкуване a contrario на това решение следва да се заключи, че когато институция на Съюза изрази становище в акт, който произвежда правни последици като решението за изпълнение от 2018 г., държавите членки могат да се позоват на принципа на защита на оправданите правни очаквания. Следва все пак да се припомни, че както беше отбелязано по-горе в точка 77, в решението за изпълнение от 2018 г. не се посочва, че ставката на съфинансиране от 85 % ще се прилага за счетоводната 2017/2018 г.

81 От това следва, че втората част от първото основание трябва да се отхвърли по същество.

82 Последствието от това е, че първото основание трябва да се отхвърли в неговата цялост.

По второто основание — нарушение на задължението за мотивиране, предвидено в член 296, втора алинея ДФЕС и на принципа на добра администрация

83 Второто основание има две части, първата е нарушение на задължението за мотивиране, предвидено в член 296, втора алинея ДФЕС, а втората — нарушение на принципа на добра администрация.

По първата част — нарушение на задължението за мотивиране, предвидено в член 296, втора алинея ДФЕС

84 Румъния изтъква по същество, че обжалваното решение не е достатъчно мотивирано, тъй като в него не се посочват нито правната основа, нито причините, поради които Комисията прилага за счетоводната 2017/2018 г. ставката на съфинансиране от 75 % за първа и втора приоритетна ос от оперативната програма, определена в решението за изпълнение от 2015 г., вместо ставката на съфинансиране от 85 %, определена в решението за изпълнение от 2018 г.

85 Комисията оспорва доводите на Румъния.

86 Съгласно постоянната съдебна практика изискванията от член 296, втора алинея ДФЕС мотиви трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която го издава, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол. Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите на даден акт отговарят на изискванията на член 296, втора алинея ДФЕС следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правните норми, уреждащи съответната материя. Това важи в още по-голяма степен, когато държавите членки са били тясно свързани с процеса по изготвяне на спорния акт, поради което са запознати с причините за неговото приемане (вж. решение от 30 април 2019 г., Италия/Съвет (Квоти за риболов на средиземноморска риба меч), C-611/17, EU:C:2019:332, т. 40 и 41 и цитираната съдебна практика).

87 В случая наистина е вярно, както поддържа Румъния, че в обжалваното решение не се посочват нито правната основа, нито причините, поради които Комисията прилага за счетоводната 2017/2018 т., определената в решението за изпълнение от 2015 г. ставка на съфинансиране от 75 % за първа и втора приоритетна ос от оперативната програма, вместо ставката на

съфинансиране от 85 %, определена в решението за изпълнение от 2018 г., но въпреки това, тъй като тази държава членка е била тясно свързана с процеса по изготвяне на обжалваното решение, тя е била запозната с причините за неговото приемане.

88 Всъщност от доказателствата в преписката се установява, че по време на срещата на 15 януари 2019 г. (вж. т. 6 по-горе) и в писмото от 17 май 2019 г. (вж. т. 9 по-горе), Комисията е обяснила намерението си да откаже да приложи посочената ставка от 85 %, като се позовава именно на точка 8.1 от Ръководството на Egesif, която припомня, че ставката на съфинансиране се прилага по отношение на дадена счетоводна година и уточнява, че приложимата ставка на съфинансиране е тази, която е в сила към датата на представяне на окончателното заявление за междинно плащане.

89 Всъщност, от една страна, Румъния твърди, че по време на срещата на 15 януари 2019 г. Комисията обяснява, че насоките в Ръководството на Egesif не допускат прилагането на новата ставка на съфинансиране, която следва от решението за изпълнение от 2018 г.

90 От друга страна, в писмото си от 17 май 2019 г. Комисията обяснява, че в рамките на периода за програмиране 2014—2020 г. и в съответствие с насоките в Ръководството на Egesif всяко изменение на ставката на съфинансиране се прилага само за текущата и бъдещите счетоводни години. Комисията уточнява, че в периода за програмиране 2007—2013 г. заявленията за плащане са кумулативни и включват разходите, направени от началото на този период за програмиране, поради което изменение на ставката на съфинансиране можело да се прилага по отношение на всички разходи, декларирани през посочения период за програмиране. Според Комисията това обаче вече не било възможно в рамките на периода за програмиране 2014—2020 г., тъй като по силата на Регламент № 1303/2013 заявленията за плащане са кумулативни само през конкретна счетоводна година и друга практика би била в противоречие с принципа на ежегодност на счетоводното отчитане.

91 Доводът на Румъния, че само препращане към Ръководството на Egesif в хода на административната процедура не би могло да бъде достатъчно мотивиране, тъй като мотивите трябва да са изложени в обжалваното решение, не може да се възприеме. Всъщност позоваването на посоченото ръководство е елемент от контекста, в който е прието обжалваното решение, който трябва да се вземе предвид за преценката дали даден акт отговаря на изискванията на член 296 ДФЕС, както се установява от цитираната по-горе в точка 86 съдебна практика. Всъщност, след като са били доведени до знанието на заинтересованите лица, приетите от Комисията вътрешни насоки улесняват разбирането на обжалваното решение и косвено формират част от неговите мотиви.

92 Румъния изтъква също, че съдебната практика, изведена по-специално от решение от 14 април 2005 г., Португалия/Комисия (C-335/03, EU:C:2005:231, т. 84), според която трябва да се счита, че мотивите на решението са достатъчни, при положение че държавата членка, която е негов адресат, е била тясно свързана с процеса по изготвяне на това решение, и е била запозната със съображенията на Комисията, не може да се приложи в случая по-специално поради „закъснялата“ и „уклончива“ реакция на Комисията по време на административното производство.

93 Независимо от поведението на Комисията обаче благодарение на участието им в процеса, довел до приемането на обжалваното решение, румънските органи са били запознати с причините, поради които Комисията е приложила ставката на съфинансиране от 75 % за първа и втора приоритетна ос от оперативната програма за счетоводната 2017/2018 г. Така в писмото си от 8 март 2019 г. тези органи оспорват отказа на Комисията да приложи новата ставка на съфинансиране, като излагат, че този отказ неправилно се основава на насоките в Ръководството на Egesif. Румъния освен това възпроизвежда тази критика в жалбата, като изтъква, че Комисията е допуснала грешка, като е приложила ставката на съфинансиране от

75 %, в сила към момента на окончателното заявление за междинно плащане. Накрая, както посочва Комисията, всички доводи, изложени от Румъния в подкрепа на жалбата, предмет на настоящото производство, по-конкретно относно тълкуването на член 139, параграф 6 от Регламент № 1303/2013, показват, че тя е била в състояние да се запознае и да проучи мотивите, на които се основава обжалваното решение.

94 С оглед на изложеното по-горе първата част от второто основание следва да се отхвърли по същество.

По втората част — нарушение на принципа на добра администрация

95 Румъния изтъква по същество, че като приема „уклончиво“ становище в хода на административното производство, довело до приемането на обжалваното решение, Комисията нарушава принципа на добра администрация.

96 Комисията оспорва доводите на Румъния.

97 Принципът на добра администрация е прогласен в член 41 от Хартата на основните права на Европейския съюз, който гласи, че всеки има право засягащите го въпроси да бъдат разглеждани от институциите, органите, службите и агенциите на Съюза безпристрастно, справедливо и в разумен срок. Това право включва по-специално правото на всяко лице да бъде изслушано, преди срещу него да бъде предприета индивидуална мярка, която би имала неблагоприятни последици за него.

98 Според постоянната съдебна практика правото на изслушване не включва правото на обсъждане при условията на състезателност, но гарантира на всяко лице възможността да изрази успешно и резултатно становището си в административно производство преди приемането на каквото и да е решение, което може да засегне неблагоприятно интересите му (вж. решение от 3 юли 2018 г., Transtec/Комисия, T-616/15, EU:T:2018:399, т. 145 и цитираната съдебна практика).

99 В случая първо следва да се отбележи, че доводът на Румъния, че преди приемането на обжалваното решение не е имала възможност да се запознае с гледната точка на Комисията и да вземе становище във връзка с това, не се подкрепя от фактите. От една страна, Румъния е била запозната с гледната точка на Комисията относно приложимата ставка на съфинансиране най-късно на срещата на 15 януари 2019 г., както беше установено по-горе в точки 87—90. Поради това обстоятелството, че писмото на Комисията от 17 май 2019 г. (вж. т. 9 по-горе) е пристигнало в Румъния шест дни преди приемането на обжалваното решение, е без значение. От друга страна, както отбелязва Комисията, Румъния е имала възможността да изрази гледната си точка по този въпрос в хода на административното производство, а именно по време на срещата на 15 януари 2019 г. (вж. т. 6по-горе).

100 Второ, Румъния не подкрепя с доказателства довода си, че Комисията е възприела дискриминационно поведение, като е приела отчета по оперативната програма за счетоводната 2017/2018 г. в нормативно определения срок, докато за други програми Комисията „отложила приемането на отчетите“. Всъщност Румъния не доказва, че в рамките на тези „други програми“ Комисията е приложила ставката на съфинансиране, изменена след представянето на окончателното заявление за междинно плащане, но преди приемането на съответните отчети за конкретна счетоводна година.

101 От това следва, че втората част от второто основание трябва също да се отхвърли по същество.

102 Поради това следва второто основание да се отхвърли по същество, а като следствие от това следва да се отхвърли и жалбата в нейната цялост.

По съдебните разноски

103 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

104 Тъй като Румъния е загубила делото, тя следва да се осъди да заплати съдебните разноски в съответствие с искането на Комисията.

По изложените съображения,

ОБЩИЯТ СЪД (десети разширен състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Румъния да заплати съдебните разноски.

Van der Woude Корнезов Buttigieg

Kowalik-Bańczyk Hesse

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 14 април 2021 година.

Подписи